

Arrest

nr. 152 697 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. ROBERT en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 juli 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 6 januari 2015 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.07.2014 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Immers, uit het voorgelegde mailverkeer blijkt het volgende:

Geciteerd uit het mailverkeer:

- mail dd. 28.07.2011: 'je constate que tu bloques tout contact et que en effet tu es tres desagable comme ca.

Je constate que tu prends des décisions sans me parler... a partir du 2ieme jour de la 2ieme semaine que j'étais au maroc, tu n'etais et tu n'est pas une personne de référence ... il reste une multitude de point negatifs depuis cette deuxième semaine, je déteste des mensonges et doubles jeux' (referentiepersoon)

- mail dd. 14.01.2012 : 'j'ai envoyé un email pour expliquer le statut TRES NEUTRE et sans obligations de cette forme juridique en Belgique «la cohabitation légale». Tu dois savoir que tu es et tu reste mon ami, j'ai une tres grande sympathie pour toi, et je veux faire tout pour t'aider a régler ta situation légale ... a tout moment tu peux donc «repandre le fil» ca veut dire: quand tu reviens, les possibilités de régler ta situation juridiquement continuent a exister ici. ... Tu peux encore prendre ton adresse ici... Tu peux aussi venir habiter dans la première partie de la maison, si tu trouves une fille en Belgique par exemple ... Une famille peut habiter ici, ensemble (et PAS ensemble avec moi) sur le même no de maison' (referentiepersoon)

- mail 13.01.2012 : 'j'ai décidé que je vais jamais faire cette kwabitation avec toi ou avec un autre pour des raisons si je fais sa avec toi je vais toujours être afichierque j'étais avec un homme en sa fais des probleme pour moi quand je me marier et bien sur moi je vais contrwir une famille ...' (betrokkene)

- mail 08.12.2012 : 'quant a moi j'ai bp de problemes avec mon futur femme elle me mis ds un prison de contrôle ts le temps très jalouse je ne sais pas si je vais continuer avec elle ...si par exemple je veux plus rester avec cette femme tu pense que la commune accepte notre procudaire ou ca va être refuser comme tarik(betrokkene)

- mail 08.12.2012 : 'donc la possibilité pour toi reste ouverte ici de plusieurs facons ... 1) tu peux après ton mariage avec la fille, venir habiter ici dans la partie devant. A un prix tres bas. Bien sur la consommation de plus de eau et electricite et chauffage, mais c'est des frais que vous ariez partout. Le loyer, serait très bas. 2) Si tu ne fais pas le mariage avec la fille ... donc dans le cas que tu veux venir habiter ici dans le cadre de cohabitation légale avec moi, ca reste possible aussi' (referentiepersoon)

Uit de inhoud van dit mailverkeer blijkt dat er geen sprake is van een affectieve en relationele band/relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, maar eerder van afspraken en een zakelijke overeenkomst met het oog op het regelen van het verblijfsstatuut van betrokkene.

Gelet op het voorgaande, werd er niet voldaan aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg voldoet betrokkene dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“Eerst onderdeel

Indien na behandeling van de klacht door het Parket-Generaal blijkt dat de door tegenpartij gebruikte emails niet op wettelijke wijze bekomen werden zal uw Raad moeten vaststellen dat die emails de bestreden beslissing niet kunnen schragen en dat de motivering van de beslissing bijgevolge artikel 62 van de wet schendt.

Indien uit het onderzoek van het Parket-Generaal toch blijkt dat de stukken gebruikt kunnen worden, wenst verzoeker het volgende uiteen te zetten: onder punt 5a van zijn brief van 7.10.2014 legde verzoeker in duidelijke termen uit waarom de door hem zwartgemaakte passages uit het emailverkeer niet gebruikt mochten worden.

De bestreden beslissing bevat geen enkel antwoord daarop en is bijgevolge niet omstandig

Tweede onderdeel

Onder o.a. punt 5c van dezelfde brief legde verzoeker een aantal nieuwe stukken neer om het bestaan van een koppelrelatie met zijn Belgische partner te bewijzen.

Het ging om vier getuigenissen.

De motivering van de bestreden beslissing laat niet toe te zien indien die stukken al dan niet in overweging genomen werden en bevat bijgevolg ook geen antwoord daarop, zodat de bestreden beslissing op dit vlak ook artikelen 40ter en 62 van de wet schendt.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing houdt absoluut geen rekening met de zaak die thans hangende is voor de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, en dit terwijl tegenpartij op de hoogte van die procedure is.

Toch heeft die procedure als inzet de analyse van de bedoeling van verzoeker en zijn partner, namelijk het al dan niet creëren van een duurzame levensgemeenschap.

Door zelfs niet naar die procedure te verwijzen heeft tegenpartij ook niet haar beslissing afdoende gemotiveerd.”

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het EVRM en de artikelen 7, 9 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Tweede middel, genomen uit de schending van artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM), evenals van artikelen 7, 9 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

De aanwezigheid van de kandidaten tot het huwelijk is gewoonlijk in het kader van de procedures zoals in kort geding door de rechtbanken vereist. Het is immers vaak noodzakelijk de personen ter zitting te moeten ondervragen.

Die persoonlijke aanwezigheid is ook een recht, beschermd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten.

De bescherming van het gezinsleven wordt door artikelen 7 van het Handvest en 8 EVRM georganiseerd.

Het recht op het huwelijk wordt door artikelen 9 van het handvest en 12 van het EVRM beschermd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft als gevolg dat verzoeker niet op zijn eigen proces aanwezig zal kunnen zijn, en aldus dat hij zijn recht om te genieten van artikelen 7 en 9 van het Handvest en 8 en 12 EVRM niet ten volle zal kunnen verdedigen.

In een zaak gekend onder het nummer 72597/10 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aan de Belgische Staat gevraagd indien de verwijdering van een vreemdeling die nog aan zijn eigen proces aanwezig moest zijn verenigbaar was met artikel 6 van het EVRM.

Verzoeker meent dat het antwoord op die vraag negatief is en, aangezien artikel 47 van het Handvest de waarborgen van artikel 6 EVRM herneemt, de bestreden beslissing artikel 47 van het Handvest schendt.”

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Derde middel, genomen uit de schending van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)

De homoseksualiteit van verzoeker wordt niet betwist.

De homoseksualiteit wordt in Marokko zowel door de overheid als door de maatschappij niet enkel verboden maar ook gestraft en vervolgd.

Uit twee verslagen van Human Rights Watch (8.7.2014 — Morocco: Homosexuality Convictions Upheld - stuk 6) en Schweizerische Flüchtlingshilfe (6.11.2014 - Marokko: Homosexualität - stuk 7) blijkt niet enkel dat veroordelingen tot gevangenisstraffen uitgesproken worden, maar ook dat homoseksualiteit een absolute taboe in de maatschappij is.

Het risico om omwille van zijn seksuele geaardheid strafrechtelijk vervolgd te worden en de absolute onmogelijkheid om die seksuele geaardheid te leven vormen met zekerheid in hoofde van verzoeker een schending zowel van artikel 3 als van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing, met inbegrip van het bevel om het grondgebied te verlaten, schendt die twee artikelen van het Verdrag. (...)”

Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen besproken.

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Zij verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunt.

Artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand

aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"

Artikel 40ter, 2de lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."

Uit lezing van artikel 40bis, § 2, 2de lid juncto artikel 40ter, 2de lid van de vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de partners moeten een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden, en

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting.

2.4. In casu wordt de aanvraag van de verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner zodat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermog een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

De Raad herinnert er aan dat het duurzaam en stabiel karakter van een relatie pas is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

In casu werd door de gemachtigde besloten dat een duurzame en stabiele relatie tussen verzoekende partij en haar partner, zoals vereist door de vreemdelingenwet, niet werd aangetoond.

2.5. Dit besluit wordt door verzoekende partij betwist: meer bepaald betwist verzoekende partij de beoordeling die de gemachtigde maakte van de verschillende bewijsstukken die in het kader van de aanvraag gezinshereniging werden voorgelegd.

2.6. Verzoekende partij meent dat de klacht bij het Parket-Generaal zal uitwijzen dat de gebruikte e-mails niet op wettelijke wijze zijn bekomen. Nog daargelaten de vaststelling dat voormelde klacht geseponneerd werd zoals de verzoekende partij komt te melden ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat het betreffende e-mailverkeer door de verzoekende partij zelf werden voorgelegd in het kader van een eerdere aanvraag gezinshereniging, en deze stukken maken dus onbetwistbaar deel uit van het administratief dossier. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij rekening houdt met stukken die de verzoekende partij zelf heeft bijgebracht, zij het in een eerdere procedure. De gemachtigde mag, binnen het kader van artikel 40bis, § 2, 2°, a van de vreemdelingenwet en zijn ruime appreciatiebevoegdheid, het duurzaam en stabiel karakter van de voorgehouden relatie in twijfel trekken wanneer in de voorgelegde e-mails duidelijk wordt gesproken over de mogelijkheid om een meisje in België te vinden en over grote problemen met een toekomstige vrouw. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde uit dit geciteerde mailverkeer besluit dat er geen sprake is van een affectieve en relationele band tussen verzoekende partij en haar partner. De verwerende partij kon dan ook op niet kennelijk onredelijke wijze besluiten dat *“Uit de inhoud van dit mailverkeer blijkt dat er geen sprake is van een affectieve en relationele band/relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, maar eerder van afspraken en een zakelijke overeenkomst met het oog op het regelen van het verblijfsstatuut van betrokkene”*. Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat bepaalde passages uit de door haar voorgelegde e-mails niet gebruikt mogen worden, kan hieraan geen afbreuk doen, noch het feit dat zij klacht zou hebben ingediend tegen het gebruik van deze e-mails of dat zij een procedure lopende heeft tegen de weigering van huwelijksvoltrekking. Op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, kon de gemachtigde enkel vaststellen dat deze e-mails door de verzoekende partij zelf naar voren werden gebracht en deel uitmaken van het administratief dossier.

2.7. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de verwerende partij duidelijk gemotiveerd waarom naar haar oordeel verzoekende partij het bestaan van een duurzame en stabiele relatie niet heeft aangetoond en op grond van welke stukken zij tot dit oordeel is gekomen. Het gegeven dat verzoekende partij daarnaast nog een aantal andere stukken neerlegde om deze relatie aan te tonen alsook haar subjectieve kritiek op de zelf door haar aangeleverde e-mails, kunnen geen afbreuk doen aan deze vaststelling. De gemachtigde is niet gehouden de motieven van de verwerende partij te geven zodat verzoekende partij niet gevolgd kan worden waar zij meent dat het niet duidelijk is of de verwerende partij wel rekening heeft gehouden met alle stukken. Verzoekende partij slaagt er met haar kritiek niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat uit het e-mailverkeer duidelijk blijkt dat er in casu geen sprake is van een duurzame en stabiele relatie in de zin van de desbetreffende wetsbepaling en die aanleiding kan geven tot verblijfsrecht. Uit het e-mailverkeer tussen de verzoekende partij en haar partner blijkt op ondubbelzinnige wijze dat er geen sprake is van een affectieve relatie, zodat – gezien dit e-mailverkeer afkomstig is van de betrokkene(n) zelf – het logisch is dat de verwerende partij zich hierop baseert om tot haar besluit te komen en geen waarde hecht aan de getuigenverklaringen van derden. Evenmin ziet de Raad in waarom de verwerende partij nog zou moeten motiveren omtrent de procedure inzake de weigering van huwelijksvoltrekking nu niet blijkt waarom deze procedure tot een ander besluit had kunnen leiden.

2.8. In het kader van de aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest betoogt de verzoekende partij als volgt: *“De aanwezigheid van de kandidaten tot het huwelijk is gewoonlijk in het kader van de procedures zoals in kort geding door de rechtbanken vereist. Het is immers vaak noodzakelijk de personen ter zitting te moeten ondervragen.”* Met deze bewering maakt de verzoekende partij echter niet aannemelijk dat haar persoonlijke verschijning noodzakelijk is in de voornoemde procedure. De verzoekende partij kan zich laten vertegenwoordigen door haar raadsman om haar belangen te verdedigen. Bovendien stelt de verzoekende partij als volgt: *“Die persoonlijke aanwezigheid is ook een recht, beschermd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten.”* Artikel 47 van het Handvest bepaalt echter als volgt:

“Artikel 47

Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht
Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Uit de eenvoudige lezing van deze bepaling blijkt dat artikel 47 geen enkel recht op ‘*persoonlijke aanwezigheid*’ waarborgt. Bovendien staat het de verzoekende partij vrij – indien haar persoonlijke aanwezigheid toch noodzakelijk zou blijken – om reden daarvan toegang tot het Belgische grondgebied te vragen ten einde aanwezig te kunnen zijn bij de behandeling van haar zaak.

2.9. Voor wat betreft de opgeworpen schending van enig gezinsleven door de verzoekende partij stelt de Raad vast dat de verzoekende partij haar voorgehouden gezinsleven niet aannemelijk heeft gemaakt. Zoals hierboven reeds werd gesteld heeft de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat uit deze e-mails blijkt dat “*er geen sprake is van een affectieve en relationele band/relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, maar eerder van afspraken en een zakelijke overeenkomst met het oog op het regelen van het verblijfsstatuut van betrokkene*”. Zelfs indien er sprake zou kunnen zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, quod non in casu, verhindert de loutere omstandigheid dat verzoekende partij in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat haar aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, op zich niet de voorzetting van het gezinsleven elders of in het land van herkomst. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in zijn land van herkomst, Marokko, verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Marokko. Bovendien heeft de bestreden beslissing enkel tot gevolg dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

2.10. Wat de opgeworpen schending van het recht op huwelijk betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geenszins het recht op huwelijk van de verzoekende partij beperkt noch uitsluit. De schending van dit recht kan dan ook niet worden aangenomen.

2.11. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM betoogt de verzoekende partij als volgt: “*Het risico om omwille van zijn seksuele geaardheid strafrechtelijk vervolgd te worden en de absolute onmogelijkheid om die seksuele geaardheid te leven vormen met zekerheid in hoofde van verzoeker een schending zowel van artikel 3 als van artikel 8 van het EVRM.*” Zij verwijst naar algemene rapporten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoekende partij beperkt zich tot de verwijzing naar algemene rapporten waaruit moet blijken dat zij dreigt onderworpen te worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM omwille van

haar seksuele geaardheid bij terugkeer naar Marokko. Zij laat echter na met concrete elementen aan te tonen dat zij persoonlijk ook werkelijk dergelijk risico loopt. Dit klemt des te meer nu verzoekende partij zich reeds geruime tijd op het Belgische grondgebied bevindt doch nooit enige aandrang heeft gevoeld om bescherming aan de bevoegde Belgische instanties te vragen omwille van dit voorgehouden risico. Van een persoon die werkelijk vreest dergelijke behandelingen te ondergaan in het land van herkomst, mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich aanstonds richt tot de bevoegde instanties teneinde bescherming te bekomen tegen diens nationale autoriteiten. De vaststelling dat verzoekende partij dit nagelaten heeft, doet dan ook ernstig afbreuk aan haar beweringen ter zake.

2.12. De verzoekende partij heeft de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk gemaakt. Alle middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER